

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobců: a O. Y., narozená X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

 b nezletilá D. Ch., narozená X, státní příslušnost Ukrajina,
bytem X

 c Z. Ch., narozený X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádostí
o dočasnou ochranu žalobcům pro nepřijatelnost dne 5. 3. 2025,

takto:

- I. Zásah žalovaného spočívající v tom, že žalobcům vrátil dne 5. 3. 2025 žádosti o
dočasnou ochranu jako nepřijatelné, byl nezákonný.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobců a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením jejich žádostí o dočasnou ochranu.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a žalobní argumentace

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhají určení, že zásah spočívající ve vrácení žádostí o dočasnou ochranu žalobců pro nepřijatelnost dne 5. 3. 2025, byl nezákonný, a žádají, aby soud přikázal žalovanému, aby obnovil stav před vrácením žádosti o dočasnou ochranu žalobců. V žalobě uvedli, že po napadení Ukrajiny Ruskou federací uprchli dne 18. 3. 2022 do Itálie, kde jim byla udělena dočasná ochrana. Žalobci uvedli, že se dočasné ochrany poté vzdali a podali dne 5. 3. 2025 žádost o dočasnou ochranu na území České republiky. Žalobci dále odkázali na závěry Soudního dvora EU (dále též „Soudní dvůr“ či „SDEU“) formulované v jeho rozsudku ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23 (dále též „rozsudek ve věci *Krasiliva*“). S odkazem na ně mají za to, že je jejich žaloba přípustná.
2. Žalovaný vyhodnotil žádost jako nepřijatelnou, neboť žalobci získali dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, konkrétně v Italské republice, což zjistil z Platformy pro výměnu informací o žadatelích a držitelích dočasné ochrany (dále jen „TPP“).
3. Žalobci uvedli, že při podání žádosti o dočasnou ochranu dodali rovněž dokument, dle něhož požádali o zrušení dočasné ochrany v Itálii již v lednu roku 2025. Dle žalobců je odeprání registrace osoby podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. (dále též „Lex Ukrajina“), v rozporu se Směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“) i prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 Směrnice o dočasné ochraně (dále jen „prováděcí rozhodnutí“). Dále pak poukázali na judikaturu, dle níž žalovaný pochybil, když žádost žalobců nepřijal a došlo tak k nezákonnému neudělení dočasné ochrany z důvodu § 5 odst. 1 d) zákona č. 65/2022 Sb. Současně pak poukázali na to, že se členské státy dohodly na neuplatňování čl. 11 směrnice o dočasné ochraně. Žalobci dále odkázali na dokument Evropské komise „Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382“. Z něj dle žalobců plyne, že žadatel má právo zvolit si členský stát, v němž chce požívat práva spojená s dočasnou ochranou, bez ohledu na to, zda byla osoba dříve registrována v jiném členském státě.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. K obsahu samotné žaloby žalovaný uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem. Žalobci figuruji v TPP jako držitelé dočasné ochrany v Italské republice.
5. Žalovaný podotkl, že žalobci do žádostí neuvedli, že se na území ČR nachází jejich rodinný příslušník, který již je držitelem dočasné ochrany. Žalovaný tedy nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona o dočasné ochraně a ani o udělení dočasné ochrany z důvodů zřetele zvlášť hodných, podle § 52 téhož zákona. Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost než žádosti žalobců o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelné.

6. Žalovaný dále uznal, že převážná část rozhodovací praxe krajských soudů pokládá § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. za rozporný se směrnicí o dočasné ochraně. Poukázal na to, že Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) právě k souladu § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 65/2022 Sb. s unijním právem vznesl předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) vedenou pod sp. zn. C-753/23. Závěry SDEU se však na věc žalobců pro odlišný skutkový stav nedají aplikovat. Žalovaný se přitom domnívá, že § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. s ohledem na odůvodnění rozsudku ve věci *Krasiliva* považovat za rozporné s právem EU, nýbrž naopak.
7. Směrnice o dočasné ochraně nepředpokládá, že by osoba mohla získat dočasnou ochranu ve více státech zároveň (o čemž svědčí zejména díkce čl. 15 a čl. 26). Dle žalovaného nelze dovodit, že by vysídlené osoby byly oprávněny získávat pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v různých členských státech, za situace, kdy jim již povolení k pobytu z tohoto titulu bylo vydáno jiným členským státem. Dohoda států, že nebudou aplikovat článek 11 směrnice o dočasné ochraně, znamená, že členské státy nebudou držitele dočasné ochrany v jiném členském státě, který neoprávněně pobývá na jejich území, aktivně přemísťovat či předávat do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic dalšího z ní ovšem nelze dovodit.
8. Cizinci sice mají právo vybrat si členský stát, ve kterém o udělení dočasné ochrany požádají, z recitálu směrnice o dočasné ochraně však žalovaný dovozuje, že jejím cílem není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně, případně účelově, vyčerpávali kapacity a zdroje členských států. Směrnice má bránit druhotnému pohybu osob, nicméně neupravuje k tomu žádný nástroj.
9. Pokud by Česká republika chtěla umožnit držitelům povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, aby toto pobytové oprávnění získali i v ČR, musela by využít článku 3 odst. 5 směrnice č. 2001/55/ES a přijmout vstřícnější právní úpravu. To však neučinila, a ustanovením § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina dala najevo, že tak učinit nehodlá. Z unijní právní úpravy tak žádné právo na postupné získávání dočasné ochrany v různých členských státech cizincům neplyne.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Další vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém dalším vyjádření reagoval na rozsudky NSS, jež navázaly na rozsudek SDEU ve věci *Krasiliva*. Žalovaný má za to, že NSS správně uzavřel, že žadatel o dočasnou ochranu má právo primární volby státu, v němž o ni požádá. Právo sekundární volby, tj. právo na následnou volbu odlišného státu, kde obdrží povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany, však dle žalovaného žadatelům nenáleží. Pro závěr o existenci práva sekundární volby členského státu neexistuje opora v pozitivním právu. Dodal, že má-li být jedním z cílů směrnice o dočasné ochraně předcházet riziku druhotného pohybu osob mezi členskými státy, pak nelze prováděcím rozhodnutím Rady podle čl. 5, ani praxí zavést přesný opak, tj. nekontrolovatelné sekundární přesuny osob požívajících dočasnou ochranu mezi členskými státy.
12. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud předložil předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, zda je § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. v souladu s unijním právem.

Posouzení věci soudem

13. Městský soud v souladu s § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal popsany skutkový děj. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (§ 87 odst. 1 s. ř. s.).
14. Ve věci samé rozhodl soud bez nařízení jednání, s čímž žalovaný výslovně souhlasil a žalobci se ve stanovené lhůtě k výzvě nevyjádřili [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Soud neshledal potřebu nařídit jednání, neboť o skutkových okolnostech věci, jež byly podloženy i listinnými podklady obou stran, nebylo mezi účastníky řízení sporu. Vzhledem k tomu, že posouzení důvodnosti žaloby závisí na vyřešení ryze právní otázky, vzal soud shodná tvrzení účastníků za svá skutková zjištění (§ 120 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
15. Úvodem soud uvádí, že žaloba v této věci je přípustná, jelikož SDEU ve věci *Krasiliva* dovodil, že čl. 47 Listiny základních práv EU vyžaduje, aby osoba žádající o dočasnou ochranu ve smyslu směrnice o dočasné ochraně měla přístup k účinné soudní ochraně. Žalovaným formulované vztahení garance oprávněného prostředku pouze na osoby uvedené v čl. 15 a 28 směrnice o dočasné ochraně proto neobstojí. V kontextu řečeného je tudíž § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. rozporný s čl. 47 Listiny základních práv EU, soud proto soudní výluku dle uvedeného ustanovení neaplikoval.
16. Městský soud přitom vycházel také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, ve kterém NSS shledal, že „výluka ze soudního přezkumu podle § 5 odst. 2 zákona č. 65/2022 Sb. není slučitelná s právem EU, neboť osobám požívajícím dočasně ochrany toto právo nepřipustně odepírá. Nelze ji proto aplikovat. Vrácení žádosti o dočasnou ochranu ministerstvem z důvodu její nepřijatelnosti podle § 5 odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. tudíž lze přezkoumat.“ (bod 25). Stejného názoru je také další judikatura (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37, či usnesení NSS ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023-37, rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2022-79, či rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44).
17. Mezi stranami není sporné, že žalobci v minulosti po vypuknutí ozbrojeného konfliktu na území Ukrajiny požívali dočasnou ochranu v Italské republice. Žalobci tvrdí, že ji nyní již nepožívají. Dočasné ochrany v Itálii se měli dle jejich vyjádření vzdát. Současně žalobci uvedli, že nemohou dodat žádné potvrzení o skončení jejich dočasně ochrany v Itálii, jelikož se žádné takové potvrzení nevydává. Dočasná ochrana v Itálii dle žalobců končí jejím neprodloužením. Žalobci mají za to, že se měly české orgány obrátit na orgány italské a zjistit stav jejich dočasně ochrany.
18. Žalobci se domáhají ochrany před nezákonným zásahem. Dle § 82 s. ř. s. se *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
19. Citované ustanovení vymezuje podmínky, které musí být nezbytně splněny k tomu, aby mohl soud vyslovit nezákonnost zásahu a žalobcům poskytnout ochranu před nezákonným zásahem. Žalobci musí být přímo (1. podmínka) zkráceni na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti nim nebo v jeho důsledku bylo proti nim přímo zasaženo (5. podmínka). Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek

splněna, nelze žalobcům ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2008, č. j. 2 Aps 1/2005-65, č. 603/2005 Sb. NSS).

20. Soud přitom musí nejprve zkoumat splnění čtvrté podmínky, neboť neexistence zásahu vede k nepřijatelnosti žaloby (rozsudky NSS ze dne 19. 9. 2007, č. j. 9 Aps 1/2007-68, č. 1382/2007 Sb. NSS, a ze dne 18. 12. 2019, č. j. 6 As 167/2019-36, č. 3973/2020 Sb. NSS). Následně musí zkoumat včasnost žaloby a posoudit, zda došlo v posuzovaném případě k přímému zkrácení práv žalobců, a zda byl zásah zaměřen přímo proti žalobcům, tj. zda byl zásah dostatečně individualizován. Teprve v případě splnění všech těchto podmínek se soud může zabývat žalobou věcně a posoudit, zda byl namítaný zásah nezákonný či nikoliv.
21. Soud se s ohledem na uvedené nejprve zabýval splněním podmínek řízení a poté nezákonností samotného zásahu.

1. Podmínky řízení

22. Žalobci spatřují nezákonný zásah v tom, že jim jejich žádosti o udělení dočasné ochrany žalovaný vrátil jako nepřijatelné. Vracení žádosti směřuje přímo proti žalobcům a vyústilo v neudělení dočasné ochrany, o níž žádali. Přitom nejde o rozhodnutí podle § 65 s. ř. s., ale o faktický úkon bez formalizovaného procesu spojený s vyznačením důvodu nepřijatelnosti přímo v žádostech a vrácením formuláře žadatelům. Z judikatury vyplývá, že vrácení žádosti pro nepřijatelnost může být zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. (srov. přiměřeně rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 Azs 236/2016-38, a ve věcech dočasné ochrany judikatura citovaná v bodě 16 tohoto odůvodnění).
23. Žaloba je též přípustná a včasná. Žalobci nemají k dispozici žádný jiný právní prostředek ochrany (§ 85 s. ř. s.) a žalobu podali v subjektivní dvouměsíční lhůtě od dne, kdy jí žalovaný žádost vrátil jako nepřijatelnou (§ 84 odst. 1 s. ř. s.).
24. Vzhledem ke splnění podmínek řízení se soud dále věnoval důvodnosti samotné žaloby.

2. Důvodnost žaloby

25. Žaloba je důvodná.
26. Podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. *žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie. Podle druhého odstavce téhož ustanovení Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
27. Nepřijatelností žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., se správní soudy již opakovaně zabývaly ve skutkově obdobných případech. Po vydání rozsudku SDEU ve věci *Krasiliva* poskytl řešení problematiky rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42. Kasační soud v něm dovodil, že právu EU odporuje rovněž § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., a není ho tedy možné aplikovat. Český zákonodárce totiž vytvořil nové důvody pro nepřijatelnost žádosti nad rámec směrnice o dočasné ochraně (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, rozsudky zdejšího soudu ze dne 28. 6. 2024, č. j. 18 A 30/2024-32, ze dne 18. 7. 2024, č. j. 18 A 31/2024-28, nebo rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023-95, a ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023-66, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2023, č. j. 30 A 70/2023-40, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023-42, nebo ze dne 14. 3. 2024, č. j. 62 A 14/2024-37).

28. S výše uvedeným závěrem zdejší soud souhlasí, přičemž z vyjádření žalovaného vyplývá, že je s judikaturou správních soudů nepochybně seznámen. Bylo by proto nadbytečné danou argumentaci v úplnosti opakovat. Soud proto považuje za vhodné pouze ve stručnosti zareagovat na zásadní námitky žalovaného. Za zmínku přitom stojí, že tyto námitky jsou obdobné s těmi, jež uplatňuje i v dalších řízeních, jež se týkají otázky možnosti soudního přezkumu nepřijetí žádosti o dočasnou ochranu a práva žadatele na sekundární volbu členského státu, kde obdrží povolení k pobytu z titulu dočasné ochrany. Závěry soudu v dotčených věcech jsou nyní již konzistentní, a proto je zcela jistě není možné označit za překvapivé.
29. Směrnice o dočasné ochraně zavádí minimální standardy pro poskytování dočasné ochrany (čl. 1 směrnice), přičemž z podstaty těchto norem vyplývá pravomoc členských států zavádět nebo udržovat příznivější opatření pro osoby požívající dočasnou ochranu (body 8, 12 a čl. 3 odst. 5 této směrnice). Tato úprava je projevem tzv. minimální harmonizace. Členské státy jsou povinny zajistit osobám požívajícím dočasnou ochranu minimální standard vymezený směrnicí o dočasné ochraně. Členské státy navíc mohou těmto osobám poskytnout i podmínky příznivější. Z toho *a contrario* vyplývá, že členské státy nejsou oprávněny stanovit osobám požívajícím dočasnou ochranu podmínky, které by byly méně příznivé než ty, jež vymezuje směrnice o dočasné ochraně (rozsudek NSS ze dne 5. 9. 2024, č. j. 2 Azs 111/2024-29, bod 25).
30. Důvodem nepřijatelnosti žádosti žalobců proto nemohlo být to, že žalobcům dočasnou ochranu udělila Italská republika. Městský soud dospěl při zohlednění výkladových vodítek obsažených v rozsudku Soudního dvora ve věci C-753/23, znění, systematiky a smyslu směrnice o dočasné ochraně a specifického režimu Prováděcího rozhodnutí, k závěru, že státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v EU přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu (rozsudek NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42, bod 47). Lze připustit, že obecně směrnice o dočasné ochraně takové právo nezakládá. V posuzované věci je však nezbytné ji interpretovat v kontextu Prováděcího rozhodnutí.
31. Žalovaný je toho názoru, že směrnice o dočasné ochraně neupravuje souběžné žádosti o dočasnou ochranu v několika členských státech, a proto tuto otázku ponechává na vnitrostátní úpravě členských států. Takový zjednodušující výklad však není na místě. Žalovaný při svých úvahách opomíjí, že směrnice zapovídá, aby národní úprava postavení cizince zhoršila.
32. Městský soud se ztotožnil s názorem NSS, jenž seznal, že „*státní příslušníci Ukrajiny, jimž byla v Unii přiznána dočasná ochrana, mají právo na přemístění svého pobytu do jiného členského státu. Česká právní úprava nepřijatelnosti žádosti o poskytnutí dočasné ochrany podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. právu EU odporuje.*“ (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, bod 47).
33. Směrnice o dočasné ochraně nevylučuje možnost podat žádost o dočasnou ochranu poté, co již byla dočasná ochrana žadateli poskytnuta v jiném členském státě, pouze z ní vyplývá, že žadatel nemůže požívat dočasnou ochranu ve vícero státech současně. Žadatel tedy má, a to i opakovaně, právo zvolit si členský stát, kde dočasnou ochranu využije, a do tohoto práva žadatele žalovaný svým postupem zasáhl (obdobně též rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2023, č. j. 57 A 67/2023-39).

34. Lex Ukrajina nadto v současnosti neobsahuje normu, která by založila nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu u osoby, která v minulosti byla držitelkou dočasné ochrany v jiném členském státě, ale o tuto ochranu v mezidobí z jakéhokoliv důvodu přišla. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina se totiž týká pouze osob pod souběžnou dočasnou ochranou jiného členského státu. Judikatura NSS ovšem nerozporuje, že tento stav možný není, pouze žalovanému uložila, aby v těchto případech byla taková osoba poučena o nemožnosti souběžného využívání dočasné ochrany ve více členských státech, případně aby žalovaný prověřil, zda udělením dočasné ochrany v ČR automaticky zanikne dočasná ochrana udělená v jiném členském státě (rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42 a č. j. 1 Azs 174/2024-42).
35. Soud navíc shledal argumentaci žalovaného stran pobytu rodinného příbuzného žalobců na území ČR irrelevantní s ohledem na výše uvedené. Žalovaný totiž jednoznačně pochybil, když žádosti žalobců nepřijal a nevedl o nich řízení, jak soud seznal výše. K pobytu rodinného příslušníka žalobců mohlo být přihlédnuto až při posuzování žádosti v rámci řízení o ní vedeném.
36. Městský soud neshledal důvodnou ani argumentaci, kterou žalovaný uvedl ve vyjádření v návaznosti na rozsudek SDEU ve věci C753/23 a na něj navazující rozsudky NSS. Samotná rozhodnutí SDEU i NSS dle městského soudu nabízejí argumentaci, jež je s to vyvrátit argumenty žalovaného a v jejímž světle tyto nemohou obstát. Městský soud podotýká, že závěry uvedené v rozsudku NSS ve věci 1 Azs 336/2024 jsou v současnosti přebírány a potvrzovány také dalšími senáty NSS (např. rozsudek ze dne 15. 5. 2025, č. j. 2 Azs 295/2024-38). Soud se s právním názorem Soudního dvora a NSS ztotožnil. Pro odklon od závěrů uvedených v těchto rozhodnutích přitom neshledal důvod.
37. Pro úplnost soud dodává, že nevyhověl návrhu žalovaného, aby městský soud předložil SDEU předběžnou otázku ohledně slučitelnosti § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. s evropským právem. Uvedená otázka již byla posouzena NSS, a to v kontextu existující judikatury SDEU. Předběžná otázka by byla nadbytečná s ohledem na jednoznačné závěry, které vyslovil NSS v rozsudcích ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 336/2024-42, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a další navazující judikatuře s níž se městský soud ztotožnil. Městský soud považuje za vhodné poukázat na to, že důvod pro předložení předběžné otázky SDEU neshledal ani NSS, když v bodu 18 rozsudku č.j. 8 Azs 244/2024-42, uvedl: *„Nejvyšší správní soud neshledal důvod, aby požádal Soudní dvůr o rozhodnutí o nové předběžné otázce podle čl. 267 třetí alinea Smlouvy o fungování EU. Soudní dvůr již měl možnost vyjádřit se k dané věci, z jeho procesního postupu (rozhodnutí přijaté tříčlenným senátem, bez stanoviska generálního advokáta a bez ústního jednání ve věci) vyplývá, že nepovažoval předložené otázky za nové či problematické. Z rozsudku Soudního dvora Krasiliva navíc vyplývá rámcová odpověď, v jejíž logice lze některé dílčí aspekty posuzované věci dořešit. V neposlední řadě nelze přehlédnout požadavek poskytnutí včasné právní ochrany přesídleným osobám ve zvláště problematické životní situaci, který může v určité fázi převládnout nad abstraktními imperativy jednotného výkladu ve všech detailech (rozsudek NSS čj. 1 Azs 174/2024-42, body 35 až 47).“*

Závěr a náklady řízení

38. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a výše uvedený zásah žalovaného byl nezákonný, neboť o tom, zda žalobci skutečně byli k rozhodnému datu držiteli povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném státě, mělo být vedeno správní řízení (rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2025, č.j. 5 Azs 272/2023-31). Zároveň s tím soud

zakázal žalovanému, aby pokračoval v porušování práva žalobců na podání žádosti o dočasnou ochranu a obnovil stav před vrácením žádosti žalobcům o dočasnou ochranu jako nepřijatelných.

39. Žalovaný vázán názorem městského soudu, proto posoudí žádosti žalobců tak, že nejsou nepřijatelné dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb. V dalším řízení žalovaný při věcném posouzení žádosti zohlední závěry vyjádřené v rozsudku Soudního dvora ze dne 27. 2. 2025, C-753/23 a v navazující judikatuře NSS. Přitom znovu ověří, zda žalobci disponují dočasnou či jinou mezinárodní ochranou v jiném členském státě EU. Pokud žalobci nebudou disponovat dočasnou či mezinárodní ochranou v jiné členské zemi EU, pak musí žalovaný vyhovět jejich žádostem o dočasnou ochranu. Jestliže naopak zjistí, že jsou žalobci vedeni v evidenci TPP jakožto držitelé povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, náležitě žalobce poučí o jejich právech a v návaznosti na jejich případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověří, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá.
40. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem III. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci byli s žalobou v celém rozsahu úspěšní, proto mají právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci však žádné náklady nepožadovali, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. června 2025

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu